

Καί τώρα ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰ περί τοῦ μακαρίτου Γ. Βακιρτζόγλου δημοσιευθέντα, γνωστοῦ μοι συμπολίτου καί γείτονος, τοῦ ὁποίου τὰ δύο ἄρρενα τέκνα εἶχον μαθητάς ἐν τοῖς Ζαριφείοις μεταξύ τῶν ἐτῶν 1900-1903. Παρά τοῖς φιλιππουπολίταις ὑπάρχει εἰδική παροιμία μὴ ἀπαντῶσα ἀλλαχοῦ: "Στή ξενιτειά νά παννεύησαι, ς τὰ καζαντζήδικα νά κλάνης καί ς τό λουτρό νά τραγουδῆς". Ἄλλ' ὁ μακαρίτης, ὡς φαίνεται, καί οἱ περί αὐτόν τό παρέκαμον. Διότι οὐδέν ἀληθές ἐκ τῶν σημειωθέντων. Ὁ Γεώργιος Βακιρτζόγλου ἀνήκεν εἰς ἐσναφικὴν οἰκογένειαν Ἑλληνικὴν ἐκ σειρᾶς προγόνων Ἑλλήνων. Ἡ πατρικὴ του οἰκία σώζεται εἰσέτι ἐν τῇ συνοικίᾳ τῆς ἁγίας Κυριακῆς κατὰ τὴν τουρκώνυμόν ποτε ὁδόν Ντιβέμπαρντά. Ἀπέθανεν ὑπεροδοσκοπούτης καί ἦτο τελειόφοιτος τῆς πενταταξίου Ἑλληνικῆς κεντρικῆς σχολῆς τοῦ ἐθναποστόλου Βλ. Σκορδέλη, εἰς ὃν ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς φιλ/πόλεως - διευθύναντα τὴν σχολὴν μέχρι τῆς ἰδρύσεως τῶν Ζαριφείων πολλά- πάρα πολλά ὀφείλει. Ὁ μακαρίτης ἦτο καλὸς Ἕλλην καί οἰκογενειάρχης πρότυπον, ὡς καί ἡ σύζυγος του καλὴ οἰκοκυρά καί καλὴ Ἑλληνίς μήτηρ, καί περ Τσεχογερμανίς. Ἦτο καφταντζῆς (ὑφασματοπώλης) ἐργαζόμενος δι' ἴδιον λογαριασμόν κληρονομῆσας τό (πρατήριο) ἐργαστήριον παρὰ τοῦ πατρός του. Ἀτυχῆσας ἐν τῇ ἀφορᾷ κατὰ τοὺς χρόνους ἤδη τοῦ αὐτονομιακοῦ τῆς Ρωμυλίας καθεστῶτος προσελήθη ὑπάλληλος εἰς τό ἰδρυθέν τότε μέγα κατάστημα μανιφατούρας ἐν Φιλιππούπολει τῶν ὁμογενῶν ἀδελφῶν Δημητριάδου Κωνσταντινουπολιτῶν, οὗ τό κεντρικόν ἦτο ἐν Κων/πόλει. Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ παρέμεινε μέχρι τοῦ 1906, ὁπότε καταλυθείσης τῆς Ἑλλ. κοινότητος καί κλεισθέντων τῶν Ζαριφείων χάριν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων του καί ἕνεκα τῆς χρονίας του ὑπηρεσίας μετετέθη εἰς τό ἐν Κωνσταντινούπολει κεντρικόν κατάστημα. Κατὰ τινα διάβασιν μου ἐκ Κων/πόλεως τῷ 1908 ἢ 1909 τόν εἶδον τυχαίως ἐν τῷ Πέραν καί συνωμιλήσαμεν.

Ἡ ὅλη κοινωνικὴ καί ἐθνικὴ του δρᾶσις ἦτο ὅτι ἦτο ἐκ τῶν τακτικῶν τῆς Κοινότητος/μελῶν καί συνδρομητῶν, ὡς καί μέλος τοῦ συλλόγου Ἰσχύς φιλανθρωπικοῦ καί φιλολογικοῦ, ἰδρυθέντος τῷ 1880, οὗ διετέλεσε καί μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου (σύμβουλος ἢ ἐπιμελητής) ἐπὶ τινα χρόνον, προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Πατᾶ Ἀνθίμου καί γραμματεύοντος τοῦ

Δημ. Στεφανίδου, λογίου λαί λογιστοῦ, ἀδελφοῦ τοῦ καθηγητοῦ τῶν μαθημα-
τικῶν ἐν τοῖς Ζαριφείοις Κυριακοῦ..

Ὁ σύλλογος Ἰσχύς οὐ ἰδρυταί ἦσαν ὁ προειρημένος πρόεδρος καί
γραμματεὺς, ὁ ἀρχιτέκτων Ἀνδρόνικος, ὁ ἀρχιτέκτων Λοῦπος, ὁ ἀρχιτέκτων
Στογιαννόπουλος, οἱ ἔμποροι Ἰατρόπουλος, Καζάσης, Σταύρογλου, ὁ καθη-
γητὴς Δημητριάδης, ὁ ὠρολογοποιός Ἀράβογλου Ν. Ἴσως δὲ καί ὁ μακαρί-
της καὶ ἄλλοι, ἔδρασαν ἐπὶ δεκαετίαν ^{καὶ πλέον} / ἔθνωφελέστατα ἐκπροσωπῶν τό λαϊκόν
κόμμα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τόν σύγχρονον σύλλογον Ἑστίαν (φιλολογικόν)
ἐκπροσωπῶντα τό κόμμα τῶν εὐγενῶν -ἀριστοκρατικῶν. Θελήσας ν' ἀναμειχθῆ
εἰς τὴν διοίκησιν τῆς κοινότητος, ἣν κατεῖχον οἱ εὐγενεῖς, ἐξῆψε τά
κομματικά πάθη καὶ ἀποσυνετέθη διαλυθεῖς. Ἀντ' αὐτοῦ ἰδρύθη τῷ 1892 ὁ
Ὁρφεύς καὶ βραδύτερον ἢ Ἀναγέννησις καὶ ἡ Ἀλληλοβοήθεια, ὧν ἀπλοῦν
μέλος ἦτο καὶ ὁ μακαρίτης. Εἰς τὰς διαλέξεις τῆς Ἀναγεννήσεως, ἣς
προήδρευον, καὶ εἰς τὰς συναυλίας καὶ ἐσπερίδας τοῦ Ὁρφέως, οὐ διε-
τέλουν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, τόν ἔβλεπον τακτικῶς. Ἴσως
διετέλεσε κανέν ἔτος καὶ ἐπίτροπος τῆς ἐνοριακῆς του ἐκκλησίας ἀγίας
κυριακῆς πρὸς τῆς καταλήψεως της ὑπὸ τῶν Βουλγάρων (1892). Ταῦτα καὶ
τίποτε ἄλλο ἐξαιρετικόν. Πρόεδροι τῆς κοινότητος μας ἀπὸ τῆς ἀπελευθε-
ρώσεως (1878) μέχρι τῆς καταλύσεως της (1906) διετέλεσαν ἐκ περιτροπῆς
ἐναλλασσόμενοι ὁ ἰατρός Στ. Ἀντωνιάδης καὶ ὁ λεῦγενῆς Δημ. Ἀργυριάδης,
πολλάκις ἐκλεγείς καὶ βουλευτὴς Καβακλῆς. Ἑλληνικά δὲ παράσημα ἔλαβον
ὁ Στ. Ἀντωνιάδης, ὁ Δ. Κουμαριανός δημοσιογράφος καὶ ὁ Ἀριστόβουλος
Βενθῆλος ἰατρός. Πρότερον δὲ ἐπὶ τουρκοκρατίας ὁ Μιχαήλ -βέης Γκιου-
μέσγερδάνης.

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς, ἀποσταλείσης εἰς τόν κ. Μιλτ. Σταμούλην
ὑπὸ τοῦ κ. Μυρτίλου Ἀποστολίδου με ἡμερομηνίαν 14 Ἰοβρίου 1937